

Det er klart, at et sådant forslag i sig selv giver anledning til problemer. Det kan jo dårlig føres ud i livet, uden at nogle børn får længere vej til skole. Vi ønsker bare ikke en udvikling som i Frankrig med ghettoområder, hvor både store bydele og skoler er helt arabisk-muslimske, og hvor integrationen er gået helt i stå. Så jeg synes, vi skal tage ved lære af franskmændenes fejltagelser og helt utilstrækkelige integrationspolitik.

Men altså: Disse 25 pct.-kvoter giver naturligvis anledning til problemer. Der vil blive børn, der skal tage bussen frem for at gå eller cykle i skole. Alligevel bør vi alvorligt overveje at indføre den foreslåede kvoteordning, nemlig hvis vi skønner, at de øjeblikkelige ulemper, der vil opstå, kan forhindre endnu større ubehageligheder i fremtiden. Det er, hvad vi skønner i Det Konservative Folkeparti.

Lad mig nævne, at man allerede i dag accepterer en vis styring med længere skolevej til følge. Ligeledes har undervisningsministeren udtalt sig positivt om at opdele modtageklasser for fremmedsprogede børn efter deres modersmål. Det har fordele, der mere end opvejer ulemperne i form af længere vej til skole.

Det er klart, at der er særlige problemer forbundet med 25 pct.-forslaget, for så vidt angår de skoler, der allerede har en større andel af fremmedsprogede. Det er også klart, at det er svært at virkeliggøre forslaget i Københavns Kommune, hvor andelen af børn med en anden den etniske andel allerede i dag er i nærheden af de 24 pct.

Så fra Det Konservative Folkepartis side forestiller vi os ikke nogen firkantet eller kompromisløs 25 pct.-kvoteordning håndhævet uden skelen til de lokale forhold, slet ikke. Der må nødvendigvis blive tale om dispensationer. Hertil kommer, at der er forskel på de fremmedsprogede børn, idet nogle af dem fungerer fint sammen med deres skolekammerater. Her må vi tage skolelederens vurdering for gode varer, hvis lederen mener, at nogle bør holdes uden for kvoteordningen. Det skal som sagt ikke være alt for firkantet.

Hvis man vælger at opfatte det, at man ikke kan det danske sprog, som et handicap i lovens forstand, så gælder skoledistriktsreglerne ikke for de pågældende, og så behøver man heller ikke at gennemføre en lovændring for at føre 25 pct.-kvoteordningen ud i livet. Ret mig, minister, hvis jeg tager fejl.

Ellers indebærer den foreslåede kvoteordning, at der må ændres på reglerne om distriktskoler. I dag har et barn og dets forældre jo ret til at gå på distriktsskolen, der ofte er den nærmeste skole ved bopælen.

I Det Konservative Folkeparti forestiller vi os ikke, at der her og nu skal flyttes rundt på en masse skolebørn. Spredningen af to- og fremmedsprogede børn tænkes først og fremmest at skulle ske i fremtiden. Vi skal hele tiden have os for øje, at dette forslag drejer sig om at øge trivsels- og uddannelsesmulighederne og senere også jobmulighederne for vore børn, såvel de danske som de fremmedsprogede. Så vidt jeg har forstået, praktiserer man mere eller mindre en spredningsordning i Albertslund Kommune. Det kunne være interessant at få ministerens nærmere oplysninger om erfaringerne hermed, og hvordan ordningen forholder sig til gældende regler.

Jeg tror ikke, man skal overdrive ulempen ved en længere skolevej for nogle elever. De store koncentrationer af fremmedsprogede elever findes nemlig i storbyerne, hvor det offentlige transportnet jo er ganske finmasket. Mange børn vælger allerede i dag frivilligt en længere skolevej, ofte til en privat skole. Man lægger selvfølgelig mere vægt på undervisningsmuligheder og udbytte på skolen end på skolevejens længde.

I tilknytning til kvoteforslaget og i det hele taget i forbindelse med de almindelige bestræbelser på at fremme integrationen må vi også forholde os til spørgsmålet om de nu knap 1.400 elever, som i dag går på arabiske og muslimske privatskoler i København og Århus. Dette er Undervisningsministeriets egne oplysninger, og der er muligvis flere af disse privatskoler i andre danske byer. Det siger jo næsten sig selv, at disse elever ikke får nogen hurtig integration i det danske samfund, så ud fra den betragtning må vi være modstandere af muslimske privatskoler eller andre privatskoler oprettet specielt for elever med en fremmed kulturel baggrund.

På den anden side går vi naturligvis ind for det frie initiativ og den frie ret til at oprette fri- eller privatskoler efter gældende danske regler. Men her står vi altså over for et dilemma, og hvad gør vi så ved det? Fra konservativ side mener vi, at vi i første omgang meget stærkt må råde de fremmedsprogede forældre til at lade deres børn gå på skoler med en stor andel af danske børn, simpelt hen fordi de derved bedst lærer det danske sprog og den danske levevis.